ION BAIEŞU

Puterea dragostei

PERSONAJELE

TATĂL — 40 - 50 ani
FATA — 16 ani
EL — fără vârstă

O încăpere oarecare. Tatăl se plimbă îngândurat. Apoi devine neliniştit. Îşi frânge mâinile.

TATĂL: De ce întârzie fiica mea? De ce? I-am dat voie să meargă la un film despre orfani, întrucât ea însăşi este orfană de mamă. De când a plecat au trecut patru ore şi un sfert. Este posibil ca un film despre orfani să dureze patru ore si un sfert? (*Pauză.*) S-ar putea să fie posibil. Pe vremea când eram eu tânăr, adică între prima şi a doua conflagraţie mondială, filmele durau obligatoriu mai puţin de o oră, fie că erau drame, fie că erau comedii. Pe-atunci toate filmele erau scurte. Fie că erau cu Stan şi Bran sau cu Greta Garbo, nu durau mai mult de o oră. Astăzi nu mai există, practic, nici un fel de îngrădiri pentru regizori. Cel puţin în ceea ce priveşte durata filmelor. În America s-a şi stabilit un record în acest sens. În sensul că un regizor a făcut un film de opt ore şi jumătate. Nici publicul nu s-a lăsat

mai prejos: un spectator a vizionat într-o săptămână şaptezeci şi două de filme, fără să adoarmă la nici unul. Bineînţeles, avea hrană rece la el. (*Pauză*.) De ce întârzie fiica mea? E pentru prima oară când o las în oraş singură. Singură şi lipsită de experienţă. De obicei mergeam eu cu ea la filme, pentru a-i explica conţinutul lor, dar astăzi mi-a zis: „Tată, lasă-mă să ies singură în viaţă!” (*Pauză*.) De ce? Probabil simţea nevoia de independenţa. La un moment dat, copiii simt nevoia să ia viaţa în piept. Eu însumi, la cinci ani şi jumătate, am plecat de-acasă pentru a-mi câştiga singur pâinea. La zece ani, deja, eram brutar. (*Pauză*.) Nimic mai cumplit pentru un tată, decât să-şi aştepte o fiică întârziată. Gânduri dintre cele mai crunte îl pot fulgera din toate direcţiile: dacă a călcat-o o maşină, dacă a asasinat-o un asasin, dacă a ademenit-o un escroc sentimental, dacă a... Există o sumedenie de ipoteze, care de care mai tragice.

FATA (intră, gâfâind): Tată, iartă-mă! Am întârziat!

TATĂL: Dar ce s-a întâmplat, draga mea?

FATA: Tată, am fost la cinema şi acolo, în timpul filmului, s-a aşezat lângă mine o persoană... Adică un tânăr... un băiat...

TATĂL: Şi?

FATA: M-am îndrăgostit de el.

TATĂL: Dumnezeule! Presimţirile nu m-au înşelat! Cum te-ai îndrăgostit? Pe întuneric?

FATA: Nu. Pe întuneric l-am cunoscut. Apoi, după film, ne-am plimbat prin parc, iar în timpul plimbării m-am îndrăgostit.

TATĂL: Atât de brusc?

FATA: Da, atât de brusc, că nici nu mi-am dat seama. Adică, la un moment dat, în timp ce-i vorbeam şi mă uitam la el, am simţit cum mi se îngreuiază întreaga fiinţă de atâta fericire câtă era în mine. Eram atât de îndrăgostită şi de fericită încât abia îmi mai puteam târî

picioarele. „Doamne, ce sentiment cumplit este dragostea!”, îmi şoptea o voce interioară. Pe urmă... Tată, să nu te sperii: ne căsătorim!

TATĂL: Vă căsătoriţi?

FATA: Da. Bineînţeles.

TATĂL: Dumnezeule! Dar cum a fost posibil?

FATA: Tată, nu pot să-ţi spun mai mult. Tu ştii foarte bine că sentimentul e inefabil şi că nici poeţii nu au curajul să-l descrie în amănunt.

TATĂL: Da, da, te înţeleg. Dar cine este tipul? Cum arată? Pot să-l văd şi eu?

FATA: Bineînţeles. E aici, la uşă. A venit cu mine (*Tatăl se aşază pe un scaun. Evenimentul l-a istovit. Fata iese şi se întoarce imediat cu El. E o fiinţa care arată cât se poate de ciudat: atât de ciudat încât nici nu poate fi descrisă*). Tată, el e!

TATĂL (*după ce-l studiază cu privirea, îndelung*): El e?

FATA: Da, el e. Cum ţi se pare? Nu-i aşa că e nostim?

TATĂL (*vizibil deranjat*): Da, s-ar putea să fie nostim. Câţi ani are?

FATA: Câţi ani are? Nu ştiu. Nu l-am întrebat. (*Către El.*) Câţi ani ai?

EL (*înainte de a vorbi, are un tic: bâţâie o mână, închide un ochi, înalţă o sprinceană, îşi mişcă o ureche*): Nu ştiu.

TATĂL (*uluit*): Nu ştie?! Nu ştie câţi ani are? Extraordinar!

FATA: Tată, dar ce contează vârsta?! De ce te formalizezi?

TATĂL (*continuând să-l studieze pe tânăr*): Ai dreptate, vârsta nu contează. Dar sunt atâtea altele care contează. Contează dacă are o meserie, dacă are un serviciu. Tu nu-ţi câştigi încă pâinea singură, va trebui să te întreţină. Iartă-mă că te aduc cu picioarele pe pământ şi întreabă-l dacă-ţi poate asigura o pâine zilnică. Întreabă-l.

FATA: Întrebarea e penibilă, tată. Eu nici nu mănânc pâine.

TATĂL: Nu-i vorba de pâine ca pâine concretă, ci de

pâinea existenţială!

FATA (*către EL*): Tata te întreabă dacă poţi să-mi asiguri pâinea existenţială.

EL (*după ce-şi îndeplineşte ticul*): Ce e aceea pâine?

TATĂL (*consternat*): Dacă nu ştie ce e aceea pâine, este limpede că nu ştie nici cum se câştigă.

FATA: Tată, dar ce importanţă are asta din moment ce ne iubim? De ce cobori acest sentiment sublim până la pâine? Crezi că Romeo şi Julieta, în clipele lor sublime, se gândeau la pâine?

TATĂL: Te rog, fără exemple din literatură! Dacă vrei să lucrăm cu exemple, ia-le din viaţă! Ca să nu mai spun că părinţii lui Romeo şi ai Julietei erau putrezi de bogaţi! Dar tu? Tu nu ai o situaţie, el nu are o situaţie. Tu nu ţi-ai terminat şcoala. El şi-a terminat-o? (*Către El.*) Ţi-ai terminat şcoala?

EL: Ce este aceea şcoală?

TATĂL: Şcoala este acel loc unde copiii şi tinerii merg să înveţe tot felul de lucruri folositoare pentru viaţă. (*Către fată*). Fii atentă, nu ştie nici ce este aceea şcoală. Te-ai pricopsit cu cel mai mare derbedeu din lume. Nu sunt de acord cu această căsătorie nici dacă mă tai în bucăţi. Dă-i de înţeles că doresc să plece imediat din casa mea. Imediat!

FATA: Tată, de atâtea ori mi-ai vorbit cu ură şi indignare despre cei ce, în decursul vremurilor, au persecutat sentimentele nobile, cum ar fi, de pildă, sentimentul de dragoste, încât acum nu te mai recunosc. De ce ne persecuţi? Ne iubim şi vrem să ne căsătorim.

TATĂL (*desperat*): Să vă căsătoriţi?! Dar cum v-a venit această crâncenă idee?

FATA: Simplu. Mi-am dat seama de la prima privire că m-am îndrăgostit de el lulea...

TATÂL: Cum adică lulea?

FATA: Nu ştiu. Există o astfel de expresie. Vine, probabil, de la faptul că atunci când te aprinzi de dragoste începi

să scoţi fum ca o lulea.

TATĂL: Şi tu scoteai fum?

FATA: Nu, tată, nu scoteam nimic, dă-o naibii de expresie! Ascultă mai departe.

TATĂL: Ascult. Ard şi scot fum de curiozitate.

FATA: Deci, când mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de el ca o... îndrăgostită, l-am întrebat dacă n-ar fi de acord să ne căsătorim.

TATĂL: Tu i-ai făcut propunerea?

FATA: Eu.

TATĂL: Dar e scandalos! O fată să ceară un băiat în căsătorie! E sfârşitul lumii!

FATA: Hai, tată, nu te formaliza! Ce importanţă are cine pe cine cere! Doar nu suntem în Evul Mediu.

TATĂL (*oripilat*): Abia acum observ că e îmbrăcat în pantaloni scurţi. Extraordinar! Să vii în casa viitoarei soţii ca să ceri asentimentul părinţilor în pantaloni scurţi! Individul e nebun!

FATA: Tată, dar ce contează cum e îmbrăcat? O colegă a mea de la şcoala de cultură generală a fost cerută în căsătorie de unul în frac, şi ce folos! S-au despărţit după două zile din pricina unor defecţiuni fizice şi de caracter. Dă-mi voie să continui.

TATĂL: Poftim. Din clipa asta mă aştept la orice.

FATA: Deci l-am întrebat dacă n-ar fi de acord să ne căsătorim, iar el a dat din cap aşa. (*Către El.*) Dă din cap! (*El dă din cap, aprobator.*) Aşa a făcut. Adică a fost de acord.

TATĂL (*interzis*): Bravo!

FATA: Atunci ce faci? Ne dai consimţământul sau nu ne dai?

TATĂL: Şi dacă nu vi-l dau ce se întâmplă?

FATA: Nu se întâmplă nimic, pentru că noi tot ne căsătorim. Din moment ce ne iubim, nimic nu ne mai poate sta în cale. Nici chiar tu.

TATĂL: Nici chiar eu?

FATA: Nici chiar tu. De-abia acum îmi dau seama că orice femeie îndrăgostită devine o fiară, capabilă de orice. Tată, împacă-te cu ideea că acest om va fi soţul meu.

TATĂL (*îngândurat*): Om... Dar acest tânăr nu mi se pare a fi un om! Scuză-mă că ţi-o spun, draga mea.

FATA: În ce sens?

TATĂL: În sensul că nu arată şi nu se comportă ca un om. Nu ştie ce vârstă are, nu ştie ce e aceea o pâine, o şcoală... L-ai întrebat dacă are părinţi? Să nu fie şi el orfan.

FATA: Tată, când era să-l întreb atâtea lucruri? Abia ne-am cunoscut! O să-l întreb mai târziu.

TATĂL: În afară de asta, nici nu mi se pare prea normal. Uite, partea stângă e mai sus decât partea dreaptă, iar partea dreaptă e mai jos decât partea stângă.

FATA: Aşa stă el... E o chestie de obişnuinţă, nu e un defect. Iar mie mi-e drag chiar şi cu acest defect. Câte femei superbe nu au iubit, pătimaşe, bărbaţi fără o mână, un picior, o ureche, un nas sau o gură. Crezi că Napoleon era mai frumos decât el? Nu era. Iar Josefina a murit de dorul lui.

TATĂL: Nu ştiu, nu ştiu ce să mai cred, draga mea. Mi-e foarte greu să-ţi dau consimţământul. Aş fi preferat să stau de vorbă cu el un anumit timp între patru ochi. Deşi nu ştiu ce se poate vorbi cu un astfel de individ picat din cer. (*Către El*.) Cum te cheamă? (*Acesta nu răspunde*.) De unde eşti? Din ce localitate? (*Nici un răspuns*.) Din ce ţară? De pe ce continent?

FATA: Tată, de ce strigi aşa la el?

TATĂL: Cum să nu strig când nici nu ştiu măcar de unde e?! L-ai întrebat de unde e?

FATA: Nu.

TATĂL: De ce?

FATA: Pentru că ştiu de unde e. Nu e de aici.

TATĂL: Dar de unde e?

FATA: De departe. De sus.

TATĂL: De unde de sus? Din cer?

FATA: Exact. A venit de pe altă lume. (*Confidenţial.*) De pe altă planetă.

TATĂL (*se sperie îngrozitor*): Dumnezeule! E un... extraterestru?

FATA: Da.

TATĂL (*în panică*): Mi s-au înmuiat picioarele. Mi-e o frică de-a dreptul animalică. Scoate-l repede afară din casă! Fac infarct! Ţie nu ţi-e frică?

FATA: Nu. E aşa de blând, că n-ai de ce să te sperii. Eu l-am şi mângâiat.

TATĂL (*oripilat*): L-ai mângâiat?!

FATA: Da, i-am mângâiat o mână, în treacăt, şi-am simţit cum vibrează de emoţie şi cum i se umplu ochii de lacrimi. Faptul că ştie să plângă de emoţie m-a copleşit. înseamnă că au o calitate comună cu noi: sunt umani. Adică buni şi duioşi. Uite ce ochi superbi are şi cum strălucesc ca nişte licurici. Au o lumină atât de curată şi diafană, o lumină pură şi saturată de liniştea eternă a spaţiilor infinite... Tată, în aceste clipe simt o nevoie nebună să-i sărut lumina ochilor.

TATĂL: Dragă, stăpâneşte-te!

FATA: Plus că e grozav de inteligent. în cinci minute l-am învăţat o sută de cuvinte şi peste douăzeci de obiceiuri pământene. Ca să nu-ţi mai spun că are şi umor.

TATĂL (perplex): Umor?!

FATA: Da. Când a văzut cum se sărutau doi inşi pe ecran şi alţi doi în faţa noastră, adică doi spectatori, mi-a spus, melancolic: „Chiar atât de rapidă este influenţa pe care o au asupra voastră arta şi cultura?"

TATÂL: Nu văd unde este umorul. (*Concesiv şi speriat.*) Oricum, înseamnă că e cât de cât inteligent dacă a făcut o astfel de remarcă. Dar nu l-ai întrebat de pe ce planetă vine?

FATA: De pe o planetă care nu are încă un nume. Are numai un număr.

TATĂL: Aha!

FATA: Nici el nu are nume. Are tot un număr. Treizeci şi cinci de mii patru sute douăzeci şi trei.

TATÂL: Şi tu aşa o să-l strigi?

FATA: Bineînţeles. O să-mi fie greu la început, dar o să mă obişnuiesc. Când o să-l mângâi, am să-i spun numai ultimele două cifre.

TATĂL (*către El, prudent*): Ia loc, tinere! Ia loc! (*Acesta se aşază timid*.) Poate i-o fi foame. Dar ce-am putea să-i oferim de mâncare? La ei poate mănâncă altceva, au altfel de alimente.

FATA: Mi-a spus că mâncarea lor preferată este mercurul.

TATĂL: Atunci sparge termometrul.

FATA: Mai târziu. Încă nu e ora mesei. Acum să mai stăm de vorbă.

TATĂL (*se aşază*): Da, să mai stăm de vorbă. (*Timid*.) Cum e pe la voi?

EL (*sec*): Normal.

TATÂL: Ca şi la noi. (*Face un efort vizibil ca să închege o conversaţie*.) Oamenii... vreau să spun fiinţele de la voi... ce ocupaţii principale au? Adică în timpul serviciului şi în timpul liber. Ce fac?

EL: Depinde.

TATĂL: Exact ca la noi. (*Pauză*.) Din punct de vedere fizic observ că arătaţi aproximativ ca şi noi. Dar sunteţi tot mamiferi? Adică copiii cine-i naşte: femeia sau bărbatul?

EL: Depinde cine are timp.

TATĂL: Înseamnă că sunteţi mult mai emancipaţi decât noi. La noi numai femeile sunt obligate să nască. Ele au mai mult timp liber, mai mult... (*Pauză jenantă*.) Probabil că şi în materie de distracţii sunteţi mai evoluaţi ca noi. Am citit undeva că pe o anumită planetă fiinţele respective au pastile pentru toate cele şapte arte. Dacă vor să vadă un film, iau o pastilă, închid ochii şi văd filmul în ei înşişi. Dacă vor să vadă o

piesă de teatru sau să citească o carte, iau o pastilă. La fel şi cu muzica, artele plastice etc. Şi la voi e tot cu pastile?

EI: Nu. La noi e cu prafuri.

TATĂL: Acelaşi lucru. Dar care sunt relaţiile dintre părinţi şi copii? Ascultă copiii sfaturile părinţilor, au respect faţă de cei care i-au născut şi crescut? Te întreb aceste lucruri deoarece tot în cartea de care am pomenit scria că pe respectiva planetă copiii se nasc mai inteligenţi şi mai înţelepţi decât părinţii lor şi că, pe măsură ce îmbătrânesc, părinţii primesc educaţie din partea copiilor. De pildă, când vor să se căsătorească, copiii, la voi, cer şi ei consimţământul părinţilor?

EL: Nu. Invers.

TATĂL (*uluit*): Invers?! Adică părinţii cer consimţământul copiilor? Foarte interesant. Foarte interesant. Totuşi, aş vrea să te întreb ceva: ce se întâmplă în cazul în care părinţii se decid să se căsătorească înainte de a se naşte copiii?

EL: Nimic.

TATĂL: Adică nu se întâmplă nimic? Perfect. Totuşi, care trăiesc mai mult: părinţii sau copiii?

EL: La fel.

TATĂL: Perfect. Dar dacă, după câte am înţeles, nu aveţi şcoli, de unde acumulaţi învăţătura necesară pentru viaţă?

EL: Ne naştem cu ea.

TATĂL: Perfect! Excelent! Asta ar trebui să facem şi noi.

FATA: Tată, exagerezi cu întrebările. O să creadă că îi iei pur şi simplu un interogatoriu.

TATĂL: Bine, dar doresc să-l cunosc şi eu cât de cât înainte de a vă da consimţământul. Ţi-am spus că sunt extrem de îngrijorat de intenţia ta de a te căsători cu acest tânăr de pe altă planetă. Ce ştim noi despre el? Nu ştim nimic. Va rămâne el aici sau vei pleca tu cu el?

FATA: Cred că o să stăm acolo şi o să ne facem vacanţele

aici. Adică vom avea cetăţenie dublă.

TATĂL: Totuşi, după părerea mea, nu vă va fi uşor să convieţuiţi. Tu pământeană, adică cu o anumită construcţie biologică, şi el având cu totul alta... Tu ai băut lapte, el a băut mercur... Ce fel de copii veţi naşte?

FATA: Nişte copii mai speciali.

TATĂL: Întrebarea este cât vor fi de speciali. Adică nu vor fi anormali?

FATA: Anormali din punctul cui de vedere?

TATĂL: Din punctul nostru. Închipuie-ţi ce va spune lumea, ce bârfe se vor scorni prin tot cartierul. Că te-ai căsătorit cu primul venit de pe o altă lume. Ce explicaţie le voi da eu vecinilor?

FATA: O explicaţie foarte simplă şi normală: că m-am căsătorit cu el pentru că îl iubesc.

TATĂL: Dar de ce nu iubeşti unul de aici, de la noi, de ce te-ai îndrăgostit de el?

FATA: Tu ştii foarte bine că încă din copilărie eu purtam în mine un sentiment cosmic, o vocaţie de universalitate. La doi ani m-am urcat pe acoperiş, la patru ani citeam în stele, iar la zece am luat lecţii de levitaţie, simţeam permanent nevoia să zbor, am fost paraşutistă şi planoristă, deci am destule antecedente. în afară de asta, trebuia ca, odată şi-odată cineva de aici de la noi să se căsătorească cu cineva de acolo, de la ei. Tată, voi fi pioniera căsătoriilor interplanetare, a înfrăţirii cosmice, voi naşte o nouă specie umană, voi intra în manuale şi dicţionare, de ce să pierd ocazia? Mai ales că totul are la bază un sentiment sincer şi spontan?

TATĂL: Draga mea, chiar dacă aş fi de acord, mă gândesc la complicaţiile care se vor naşte când veţi face formalităţile, din cauză că el nu are nume. Unora le va fi foarte greu să priceapă că te căsătoreşti cu o fiinţă care în loc de nume are un număr. Nu i-am putea pune un nume?

FATA: Cred că s-ar simţi jignit. (*Către EL.*) Pentru a deveni soţia ta trebuie să faci o cerere. Să ştii că nu e o rea-voinţă din partea mea, ci o formalitate strict necesară.

EL: Ce este aceea o cerere?

TATĂL: O cerere e ceva foarte simplu. Se ia o bucată de hârtie şi se scrie pe ea ceva pe care îl ceri de la cineva în mod oficial.

EL: Dar nu se poate lua direct, fără să ceri?

TATĂL: Nu.

EL: De ce?

TATĂL: E niţel cam complicat, dar am să-ţi explic. Oamenii, adică noi, au uneori un obicei rău...

EL: Ce e acela rău?

TATĂL: Rău este ceea ce nu e bine şi invers. Deci noi avem, uneori, un obicei rău: luăm mai mult decât ne trebuie sau ce nu ni se cuvine şi atunci trebuie să fie cineva care să aprobe ce trebuie să se ia şi cât să se ia. Adică trebuie o aprobare.

EL: Ce e aceea aprobare?

TATĂL: Adică o viză... un consimţământ de la altcineva...

EL: Ce înseamnă altcineva?

TATĂL: Adică o altă persoană. Ai înţeles?

EL: Nu.

TATĂL: Ce n-ai înţeles?

EL: De ce trebuie să dea aprobare altă persoană şi de ce nu ţi-o dai singur?

TATĂL: Păi... cum să-ţi explic. Dacă-ţi dai singur aprobarea n-are rost să mai faci cererea.

EL: Păi n-o mai faci!

TATĂL: Păi trebuie s-o faci! Că dacă n-o faci, nu iei aprobarea. (*Către FATĂ.*) Probabil că la ei lucrurile astea s-au simplificat demult. Adică s-au sintetizat şi au intrat în categoria necesităţilor care au devenit pastile sau prafuri: vrei o aprobare, iei o caşetă. Explică-i că noi n-am ajuns la acest stadiu.

FATA (*către EL*): Dragul meu, fenomenul acesta cu ce-

rerea, oferta, repartiţia produselor şi aprobările e ceva specific nouă, atât de specific încât nici nu merită explicat. Şi copilul mic, când se naşte, ca să primească mâncare, trebuie să plângă.

EL: Şi dacă e mut?

FATA: Dacă e mut, îl priveşte.

TATĂL: Hai, că cererea e simplă: „Subsemnatul cutare, venit de pe planeta cutare, doresc să mă căsătoresc cu cutare...”. Pe urmă vă faceţi vizitele medicale: analiza plămânilor, analiza sângelui...

EL: Ce e acela sânge?

TATĂL: Sânge?! Ce, voi n-aveţi sânge?

EL: Nu.

TATĂL: Atunci e complicat. Fără analiza Wasserman nu se poate face căsătoria.

FATA: Nici dacă cerem o aprobare specială?

TATĂL: S-ar putea. Deşi asta e o analiză de bază.

FATA: Atunci dau eu sânge de două ori.

TATĂL: Poate-aşa. În sfârşit, după analize mergeţi la ofiţerul stării civile ca să semnaţi contractul de căsătorie.

EL: Contract?!

TATĂL: Da, da, contract! Poate la voi căsătoria înseamnă o singură clipire din ochi şi o simplă strângere de mână. La noi e treabă de-o viaţă. Semnezi pe hârtie şi răspunzi. (*Către FATA*:) Crezi că a înţeles?

FATA: Nu ştiu, dar văd c-a rămas pe gânduri.

TATĂL: Foarte bine. Deci, dragul meu, veţi merge la ofiţerul stării civile şi veţi declara solemn că vă uniţi pe viaţă.

EL: Ce e aceea viaţă?

TATĂL: Viaţă este ceea ce se trăieşte. Adică de când te naşti şi până mori. Sau voi nu muriţi?

EL: Nu.

TATĂL: Dacă nu mori, atunci te uneşti cu ea până la infinit... Pentru totdeauna...

FATA (*în şoaptă către TATĂL*): Tată, dar eu sunt muritoare!

TATĂL: Nu-i nimic. Lasă-l să afle asta după căsătorie. (*Către EL*.) Pe urmă o să facem, bineînţeles, nunta. Nu ştii ce-i aceea o nuntă? Nunta este o petrecere de bucurie, un obicei foarte străvechi al oamenilor, un banchet cam lung şi cam gălăgios, oarecum formal şi stupid, dar strict necesar pentru a face evenimentul cât mai memorabil. Tu o să te îmbraci în negru, ea în alb, va fi dans, muzică şi chef o zi şi-o noapte. Ce vreau să-ţi mai spun? Căsătoria presupune un devotament reciproc şi desăvârşit, care să meargă până la sacrificiu. La noi a intrat în legendă gestul unei femei care s-a lăsat zidită de vie, pentru a apăra reputaţia soţului ei. Un gest asemănător săvârşit de către un bărbat nu este încă cunoscut, dar teoretic e posibil. Deci întrebarea e aceasta: te vei lăsa, la nevoie, zidit de viu pentru ea?

FATA: Tată, nu încerca să bagi groaza în el cu exemple din Evul Mediu. Poate că nu va fi cazul.

TATĂL: Sigur că nu va fi cazul, dar el trebuie să ştie, teoretic, ce-l aşteaptă! Nu vezi că e complet ne-instruit?! Lasă-mă să-l instruiesc. (*Către EL*.) Tinere, îţi atrag, de asemenea, atenţia asupra îndatoririlor pe care le vei avea ca tată, căci veţi face, desigur, copii. (*Îngândurat*.) Ce fel de copii veţi face. Dumnezeu ştie...

FATA: Tată, ţi-am mai spus: vom avea nişte copii oarecum speciali.

TATĂL: Speciali-speciali, dar să nu fie nişte hibrizi. Să arate frumoşi şi să fie deştepţi!

FATA: Bineînţeles!

TATĂL (*către EL*): Ca tată, vei avea obligaţii esenţiale în creşterea şi educarea copiilor. Mai întâi, în creşterea lor, căci atât timp cât vor fi mici şi foarte mici va trebui să le acorzi o îngrijire specială: să le dai hrană cu biberonul, să-i plimbi cu căruciorul, să le faci baie...

FATA: Dar eu, ca mamă?!

TATĂL: Mă refer la perioada în care vei fi lehuză. (*Către EL*.) Când le faci baie... şi zic le faci, pentru că s-ar putea să fie gemeni... ţii copilul cu palma stingă aşezată pe fund şi-i sprijini ceafa cu antebraţul, ca să nu cadă în apă. Pe urmă îi faci masaj cu ulei cald şi-i dai cu praf de talc între picioruşe, altfel se irită. Şi dacă plânge, nu-l legeni, nu-i cânţi, nu-i dai nici o atenţie, îl laşi să plângă, că dacă plângi cât eşti mic, nu mai plângi când eşti mare şi invers. Pe urmă, când se ridică în picioare, începi să te ocupi de formarea lui intelectuală, vorbeşti cu el cât mai mult şi cât mai explicit, dar fără să stâlceşti cuvintele, fără „păpicuţă”, „pâinicuţă”, „lăptic” şi alte tâmpenii de genul acesta! (*Se montează din ce în ce*.) Nu e bine! Copilul trebuie să înveţe să vorbească normal de la cea mai fragedă vârstă! De ce „pâinicuţă” şi nu „pâine” pur şi simplu? De ce să ne batem joc de limbă şi de gramatică? Toate astea trebuie să-ţi fie foarte clare; pentru că, fiind longevital, vei deveni bunic, străbunic, stră-străbunic şi aşa mai departe. În plus, ca tată, vei supraveghea lecţiile copiilor, vei merge la şedinţele cu părinţii, şi-i vei duce la lecţiile de patinaj, lecţiile de înot, lecţiile de tenis, de popice, de bună cuviinţă şi la celelalte lecţii care le vor fi necesare. Ţi-aş recomanda, de asemenea, să fii sever cu ei, chiar aspru dacă e cazul, la nevoie folosind chiar şi bătaia, căci pe copil, dacă nu-l baţi tu cât e mic, îl bate viaţa când e mare sau, şi mai rău, îşi dă el singur cu pumnii în cap. în acelaşi timp...

EL (*îl întrerupe*): Mă scuzaţi, dar eu trebuie să plec.

FATA: Unde să pleci?

EL: Mă aşteaptă familia.

TATĂL: Care familie?

EL: Familia mea. Mama, tata şi cei cincisprezece mii de fraţi şi surori. Trebuie să plecăm către o altă planetă.

TATĂL: Dar ce căutaţi acolo?

EL: Suntem în week-end. Aici am făcut doar un popas.

TATĂL: Sunteţi în week-end?

EL: Da.

TATĂL (*către FATĂ*): Vezi, dragă, sunt în week-end. (*Către El.*) Dar de ce nu vă faceţi voi week-end-ul pe planeta voastră? De ce vă duceţi la alţii?

FATA: Tată, dar aşa e obiceiul: ca în week-end să pleci în altă parte.

TATĂL: Adică la iarbă verde? (*Către EL.*) Dar ce, la voi nu e iarbă verde?

EL: Nu. La noi e numai iarbă albastră.

TATĂL: Atunci e clar. Un week-endf dacă nu-l faci la iarbă verde, nu mai are nici un haz. Deci plecaţi, zici? Şi când vă întoarceţi?

EL: Peste o sută de ani.

TATĂL: O sută de ani?!

EL: Atât durează drumul dus-şi-ntors.

TATĂL: De fapt, ce înseamnă pentru un nemuritor o sută de ani? Un fleac.

FATA: Probabil că planeta aceea e în altă galaxie.

EL: Da. În altă galaxie.

TATĂL (*tresare*): Dar cu căsătoria cum rămâne?

EL: Ne căsătorim la întoarcere. Nici o problemă.

FATA: Dragul meu, trebuie neapărat să pleci?

EL: Desigur. Familia mă aşteaptă. (*I se aprinde un beculeţ în frunte.*) Deja mă cheamă. Sunt alarmaţi. Eu sunt pilotul principal al astronavei.

TATĂL: Dragul meu, pe mine nu mă interesează ce eşti acolo şi ce nu eşti. Anunţă-i că nu poţi să mai pleci, că ai contractat o căsătorie aici şi că ai o obligaţie! Sper că eşti om de onoare! Sau nu ştii ce-i aceea onoare!?

EL: Nu ştiu.

TATĂL: Atunci te învăţ eu.

EL: Dar mă întorc peste o sută de ani. Nu voi întârzia nici o secundă.

FATA: Tată, dacă pleacă, înseamnă că n-are încotro. (*Către EL.*) Dragul meu, dacă trebuie să pleci, du-te. Eu am să

te aştept.

TATÂL: O sută de ani?!

FATA: Da, o sută de ani! Voi învinge toate graniţele biologice şi-l voi aştepta. Tată, vreau să le dau un exemplu care să-i emoţioneze şi să-i uimească. Să ştie şi ei că au trecut pe o planetă unde sentimentul dragostei produce în oameni energii supranaturale, că fidelitatea unei pământene îndrăgostite nu cunoaşte limite şi că demnitatea ei a intrat în legendă. (*Către EL*.) La revedere, dragul meu! Te aştept peste o sută de ani! Drum bun! Ai grijă de tine! (*Îl sărută pe frunte. În clipa următoare, EL dispare brusc, lăsând în locul lui un nor de fum multicolor. TATĂL şi FATA rămân îngânduraţi şi trişti. Tac îndelung*.)

TATĂL: Iată, draga mea, ce înseamnă dragoste la prima vedere. Totul s-a sfârşit extrem de brusc.

FATA: Nu s-a sfârşit nimic, tată! Îl voi aştepta şi vom fi din nou împreună.

TATĂL: Sper că nu voi fi obligat să-l aştept şi eu.

FATA: Nu, tu poţi să te culci.

TATĂL (*căscând*): Adevărul e că s-a făcut târziu şi că mi-e somn. Apropo, cum se numea filmul la care ai fost?

FATA: „Puterea dragostei”.

TATĂL: E clar. Titlul acesta ţi-a fost fatal.

FATA: Într-adevăr, s-ar putea ca filmul să fi avut asupra mea o influenţă însemnată. Era un film minunat.

TATĂL: Altă dată n-am să te mai las singură la cinema. Merg eu cu tine şi-ţi explic ce trebuie şi ce nu trebuie înţeles. Acum, iată, ai devenit o martiră. O martiră a Aşteptării! A Fidelităţii! A Dragostei! Asta-ţi trebuia ţie? Să intri în legendă? Fir-ar ea a naibii de artă!

FATA (*cu un calm desăvârşit*): Tată, du-te şi te culcă.

TATĂL (*calm*): Mă duc să mă culc. (*Pleacă*.)

FATA: (*stă câteva clipe îngândurată, apoi se îndreaptă spre fereastră şi strigă cu avânt*): Să te întorci sănătos, dragul meu!

---- CORTINA ----